

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**, se sídlem Soběšická 820/156, Brno, zastoupená Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Obec Kozlov**, se sídlem Kozlov 68, zastoupená JUDr. Boženou Zmátlovou, advokátkou se sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2022, č. j. 62 A 160/2020 - 177,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4 114 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Vojáčka, advokáta.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 9. 2020, č. j. 36205/2020-MZE-15111, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 20. 5. 2020, č. j. KUJI 43682/2020. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 6 odst. 7 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech

a kanalizací pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o vodovodech a kanalizacích*“), zrušil povolení žalobkyně k provozování části vodohospodářského majetku „*Vodovod Kozlov*“, identifikační číslo majetkové evidence 6105-671711-48460915-1/2 (dále jen „*Vodovod*“), a povolení žalobkyně k provozování části vodohospodářského majetku „*Vodovodní řady Kozlov*“, identifikační číslo majetkové evidence 6105-671711-00839591-1/1 (dále jen „*Vodovodní řady*“).

[2] Důvodem pro zrušení bylo, že žalobkyně uvedený majetek provozovala na základě provozní smlouvy uzavřené se Svazem vodovodů a kanalizací Jihlavsko (dále jen „*SVAK Jihlavsko*“), jehož členem byla do 31. 12. 2014 i obec Kozlov. Ta dohodou ze dne 20. 12. 1996 převedla na SVAK Jihlavsko vlastnické právo k Vodovodu a dohodami ze dnů 7. 10. 2003, 12. 11. 2004 a 9. 5. 2012 převedla SVAK Jihlavsko Vodovodní řady do hospodaření. Podle správních orgánů byla dohoda ze dne 20. 12. 1996 o převodu vlastnictví Vodovodu neplatná, jelikož nebyla schválena zastupitelstvem obce Kozlov. Vlastnictví Vodovodu tak (primárně) nepřešlo na SVAK Jihlavsko. Ke dni 1. 1. 2015 obec Kozlov vystoupila ze SVAK Jihlavsko, čímž SVAK Jihlavsko dle jeho stanov (eventuálně) vznikla povinnost vrátit Vodovod a současně zaniklo právo hospodařit s Vodovodními řady. Správní orgán I. stupně následně (v jiném správním řízení) rozhodnutím ze dne 30. 4. 2019, č. j. KUJI 342259/2019 (dále jen „*rozhodnutí KUJI 342259/2019*“), rozhodl, že SVAK Jihlavsko je povinen předat Vodovod obci Kozlov. Ten tak učinil dne 16. 5. 2019. V důsledku těchto skutečností přešly práva a povinnosti SVAK Jihlavsko z provozní smlouvy na obec Kozlov, která tuto smlouvu svým právním jednáním dne 11. 4. 2018 ukončila. Žalobkyně tak přestala splňovat podmínku podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích, jelikož již nebyla vlastníkem majetku, pro který byla povolení k provozování vydána, ani neměla s vlastníkem tohoto majetku uzavřenou platnou smlouvu, která by ji k provozování opravňovala.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného (jak je vymezeno v odstavci [1] výše) podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“). Rozsudkem ze dne 15. 12. 2022, č. j. 62 A 160/2020 - 177, krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud shledal primární důvod pro zrušení povolení k provozování Vodovodu (neplatnost dohody o převodu vlastnictví Vodovodu) nepřezkoumatelným. Podle krajského soudu není zřejmé, z jakých skutkových podkladů správní orgány dovodily skutečnost, že dohoda nebyla schválena zastupitelstvem obce Kozlov, a je tedy neplatná.

[5] Krajský soud dále uvedl, že obec Kozlov dohodou o převodu hmotného majetku (dohoda ze dne 20. 12. 1996 o převodu Vodovodu – pozn. NSS) převedla své vlastnické právo na SVAK Jihlavsko a pouze tím, že ze SVAK Jihlavsko následně vystoupila, toto vlastnické právo zpět nenabyla. Stejně tak jej nenabyla na základě rozhodnutí KUJI 342259/2019 o povinnosti SVAK Jihlavsko předat Vodovod, jelikož toto rozhodnutí nebylo konstitutivním rozhodnutím o majetkovém vypořádání, ani na základě následného fyzického předání. Závěr správních orgánů, že vlastnictví Vodovodu přešlo zpět na obec Kozlov (eventuální důvod pro zrušení povolení k provozování Vodovodu), tak krajský soud shledal nesprávným.

pokračování

[6] K otázce naplnění podmínek pro zrušení povolení k provozování Vodovodu tedy krajský soud shrnul, že správní orgány nemohly vycházet z předpokladu, že SVAK Jihlavsko vlastnické právo k tomuto majetku pozbyl, či je dokonce nikdy nenabyl. Konstatoval proto, že rozhodnutí žalovaného je v této části „opřeno o nesprávné důvody a je nezákonné“.

[7] Pro posouzení zákonnosti zbývajících částí rozhodnutí žalovaného krajský soud považoval za podstatnou otázku ukončení provozní smlouvy jednostranným právním jednáním obce Kozlov. Dle krajského soudu je nejasné, jakým právním jednáním mělo dle správních orgánů k tomuto ukončení dojít, tedy zda se jednalo o odstoupení od smlouvy či výpověď. I v této části proto krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podává obec Kozlov, coby osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“), kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku vlastnictví majetku, k němuž bylo žalobkyni zrušeno povolení provozování. Ohledně této otázky již bylo dle stěžovatelky vydáno pravomocné rozhodnutí KUJI 34259/2019. Krajský soud byl tímto rozhodnutím vázán a nemohl si otázku vlastnictví uvedeného majetku posoudit odlišně.

[10] Dále stěžovatelka namítá, že dohoda, kterou na SVAK Jihlavsko převedla vlastnické právo k Vodovodu, je absolutně neplatná, jelikož nebyla schválena jejím zastupitelstvem. K této skutečnosti měl krajský soud přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Stěžovatelka dále uvádí, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku doslovně cituje rozsáhlé pasáže z jiných rozsudků krajského soudu ve věcech jiných obcí ve sporu se SVAK Jihlavsko, případně rozsudky téhož soudu v jiných věcech žalobkyně. Tyto citace se dle stěžovatelky netýkají konkrétně nyní řešené věci a krajský soud z nich nevyvozuje právní závěry, které by byly relevantní a srozumitelné. Podle stěžovatelky rovněž z rozsudku krajského soudu nelze zjistit, zda citovanými rozsudky prováděl dokazování či je získal z „nějakého veřejně přístupného registru či stránek Krajského soudu v Brně, kde by tyto rozsudky byly přístupné také ostatním účastníkům“. Jestliže pak krajský soud těmito rozsudky prováděl dokazování, pak měl dle stěžovatelky za tímto účelem nařídít jednání, a pokud tak neučinil, jedná se o jinou vadu řízení.

[12] Stěžovatelka rovněž namítá, že na ni nemohly přejít práva a povinnosti z provozní smlouvy uzavřené mezi SVAK Jihlavsko a žalobkyní, jelikož pro to nebyly splněny zákonné podmínky. Podle stěžovatelky totiž nelze „nájemní a provozní smlouvu, která by měla vyžadované pojmové znaky nájemní smlouvy oddělit od celého obsahu smlouvy o nájmu a provozování vodohospodářského majetku, jak ji uzavřel SVAK Jihlavsko a VAS a. s. (žalobkyně – pozn. NSS) tak, aby takto oddělená část smluv splňovala všechny povinné náležitosti a atributy nájemního vztahu a byly by tak naplněny povinné pojmové znaky nájemního vztahu, jak je upravoval § 663 a 680 zákona č. 40/1964 Sb.“. Dále stěžovatelka uvádí, že pro případ, že na ni práva a povinnosti přešly, z opatrnosti vyzvala žalobkyni k zaplacení nájemného. Žalobkyně však stěžovatelce nájemné nezaplatila, proto stěžovatelka od provozní smlouvy odstoupila.

[13] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti obsáhle rekapituluje dosavadní průběh řízení. Dále uvádí, že v době rozhodnutí správních orgánů splňovala veškeré zákonné předpoklady pro provozování dotčeného vodohospodářského majetku. Podle žalobkyně stále nedošlo k majetkovému vypořádání mezi stěžovatelkou a SVAK Jihlavsko, ten je tedy stále majitelem Vodovodu a žalobkyně s ním má uzavřenou platnou provozní smlouvu. V případě Vodovodních řadů pak dle žalobkyně vystoupením ze SVAK Jihlavsko přešly práva a povinnosti z provozní smlouvy na stěžovatelku, přičemž její následné odstoupení od této smlouvy žalobkyně považuje za neplatné.

[14] Žalobkyně dále považuje napadený rozsudek za přezkoumatelný. Krajský soud se v něm vypořádal se všemi námitkami stěžovatelky. Použití právních závěrů z jiných rozsudků je dle žalobkyně aplikací práva, přičemž české právo se před českými soudy nedokazuje. Citované rozsudky jsou navíc stěžovatelce, resp. její právní zástupkyni dobře známé, neboť se týkají sporů SVAK Jihlavsko s vystoupivšími obcemi, z nichž většinu právní zástupkyně stěžovatelky v těchto sporech dlouhodobě zastupuje.

[15] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s námitkami stěžovatelky.

[16] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že krajský soud v napadeném rozsudku cituje svá předchozí rozhodnutí v obdobných věcech, aniž by z nich vyvozoval relevantní právní závěry, a že úvahy krajského soudu jsou neúplné a nepřesvědčivé. Tomu Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje. Krajský soud již rozhodoval v obdobných věcech, kde řešil totožné právní otázky jako v nyní projednávané věci. V takovém případě není chybou, pokud krajský soud ze svých dřívějších rozhodnutí vycházel a v napadeném rozsudku je citoval. Z odůvodnění napadeného rozsudku je rovněž patrné, jaké závěry krajský soud z citovaných rozhodnutí vyvodil. Stěžovatelka konkrétně neuvádí, v čem spatřuje neúplnost a nepřesvědčivost úvah krajského soudu. Nejvyšší správní soud naopak konstatuje,

pokračování

že krajský soud srozumitelně a řádně své úvahy popsal a své závěry zdůvodnil. Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumatelný.

[20] Podle stěžovatelky z napadeného rozsudku dále není zřejmé, jak krajský soud citované rozsudky získal a zda jimi prováděl dokazování. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud citoval svá vlastní rozhodnutí, která mu jsou známá z jeho činnosti. Krajský soud z těchto rozhodnutí nezjišťoval žádné skutkové poznatky, nýbrž jimi argumentoval při výkladu práva. Jak správně podotkla žalobkyně, k otázkám výkladu práva, coby otázkám právním, se dokazování neprovádí, jelikož platí, že soud zná právo. Krajský soud proto nebyl povinen citovaná rozhodnutí provádět jako důkazy a nebyl tak ani povinen za tímto účelem nařizovat jednání.

[21] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[22] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku vlastnictví Vodovodu a Vodovodních řadů, jelikož o této otázce již bylo pravomocně rozhodnuto správním orgánem I. stupně v jiném řízení.

[23] Dle § 52 odst. 2 s. ř. s. je soud *vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.*

[24] Stěžovatelka tvrdí, že o jejím vlastnictví Vodovodů a Vodovodních řadů bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím KUJI 34259/2019. Toto rozhodnutí přiložila žalobkyně ve správním řízení ke svému vyjádření, a je tedy součástí správního spisu. Nejvyšší správní soud proto ze správního spisu ověřil, že správní orgán I. stupně rozhodnutím KUJI 34259/2019 výroky I. a III. rozhodl o povinnosti SVAK Jihlavsko předat stěžovatelce Vodovod i Vodovodní řady, současně však výrokem II. zamítl návrh stěžovatelky na určení vlastnického práva k Vodovodu.

[25] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatelky, že krajský soud byl rozhodnutím KUJI 34259/2019 vázán. Toto rozhodnutí není rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, ani rozhodnutím o osobním stavu. Podle § 52 odst. 2 s. ř. s. by tak krajský soud byl z tohoto rozhodnutí nanejvýš povinen vycházet, a to pouze pokud by se skutečně jednalo o rozhodnutí, jímž se autoritativně určuje o vlastnictví Vodovodu a Vodovodních řadů. O takové rozhodnutí se však nejedná. Správní orgán I. stupně návrh na určení vlastnického práva stěžovatelky zamítl s odůvodněním, že k tomuto rozhodnutí není oprávněn. Rozhodoval tak pouze o povinnosti SVAK Jihlavsko tento majetek předat stěžovatelce a vlastnictví Vodovodů a Vodovodních řadů posuzoval jenom jako předběžnou otázku. Tímto posouzením nebyl krajský soud nijak vázán ani z něj nebyl povinen vycházet, a mohl si tak o otázce vlastnictví Vodovodu a Vodovodních řadů učinit vlastní úsudek.

[26] Nejvyšší správní soud dále nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že krajský soud pochybil, pokud nepřihlédl k absolutní neplatnosti dohody o převodu vlastnictví Vodovodu. Krajský soud se v napadeném rozsudku neplatností této dohody zabýval a uvedl,

že není zřejmé, z jakých skutkových podkladů správní orgány tuto skutečnost dovodily. Rozhodnutí žalovaného pak v této části shledal nepřezkoumatelným.

[27] Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí pouze uvedl, že jedním z důvodů jeho závěru o vlastnictví Vodovodu stěžovatelkou je *„běžný způsob uzavírání dohod do roku 2000 vystoupivších obcí, kdy za obec byly tyto dohody podepsány pouze starostou a nebyly odsouhlaseny zastupitelstvem obce, které je oprávněné rozhodovat o převodu nemovitých věcí. Ne jinak je tomu i u obce Kozlov.“* Žalovaný pak tento závěr potvrdil.

[28] Nejvyšší správní soud v minulosti v rozsudku ze dne 17. 5. 2023, č. j. 10 As 350/2022 – 56 (všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který se týkal obdobné věci, sice dospěl k závěru, že neschválení dohod o převodu majetku zastupitelstvem obce způsobuje jejich absolutní neplatnost, v tomto případě však správní orgány provedly rozsáhlé šetření, aby ověřily skutkové okolnosti případu, konkrétně zda dohody o převodu majetku skutečně byly schváleny. To se v nyní projednávané věci nestalo. Správní orgány žádné šetření neprovedly a své závěry o neschválení dohody o převodu vlastnictví Vodovodu a její neplatnosti založily pouze na tom, že toto bylo v době uzavření dohody *„běžné“*. Takové odůvodnění je však nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2023, č. j. 2 As 59/2022 – 57). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se krajským soudem, že závěr správních orgánů o neplatnosti dohody o převodu vlastnictví Vodovodu nemá oporu ve správním spise a rozhodnutí žalovaného je tak v této části nepřezkoumatelné.

[29] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatelky, že na ni nemohly přejít práva a povinnosti z provozní smlouvy, kterou uzavřel SVAK Jihlavsko s žalobkyní. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje především na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2018, č. j. 26 Cdo 4497/2017 - 337 (všechna rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který v napadeném rozsudku citoval i krajský soud. Nejvyšší soud se v tomto rozsudku zabýval otázkou placení nájemného z provozní smlouvy po vystoupení statutárního města Jihlavy ze SVAK Jihlavsko. Potvrdil přitom závěr krajského soudu (coby odvolacího soudu v dané věci – pozn. NSS), že po vystoupení ze SVAK Jihlavsko vstoupilo (v daném případě) statutární město Jihlava do postavení pronajímatele majetku, který byl původně předán SVAK Jihlavsko k hospodaření, a to na základě analogické aplikace § 680 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen *„starý občanský zákoník“*).

[30] Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že v jejím případě nemohlo dojít k přechodu práv a povinností z provozní smlouvy, jelikož nebylo možné oddělit od celého obsahu provozní smlouvy její část tak, aby tato splňovala všechny náležitosti nájemní smlouvy podle § 663 starého občanského zákoníku. Stěžovatelka však již neuvádí, z čeho konkrétně tyto skutečnosti vyvozuje, resp. neuvádí, v čem se její situace liší od případu řešeného Nejvyšším soudem v rozsudku č. j. 26 Cdo 4497/2017 - 337, na který sama stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž odkazovala. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že závěry z citovaného rozsudku Nejvyššího soudu je možné aplikovat i na projednávanou věc a vystoupením ze SVAK Jihlavsko přešly práva a povinnosti z provozní smlouvy ve vztahu k Vodovodním řadům na stěžovatelku.

pokračování

[31] K námitce, že stěžovatelka od provozní smlouvy odstoupila, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka se mívá s rozhodovacími důvody krajského soudu. Krajský soud se v napadeném rozhodnutí věcně nezabýval otázkou, zda stěžovatelka od provozní smlouvy odstoupila. Krajský soud pouze závěry správních orgánů ohledně této otázky shledal nepřezkoumatelnými, jelikož nebylo jasné, jakým právním jednáním (zda odstoupením či výpovědí) mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Správní orgány totiž obě tato právní jednání ve svých rozhodnutích zaměňovaly. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že tento závěr krajského soudu je v souladu s judikaturou kasačního soudu v obdobných věcech a Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od této judikatury odchýlit (srov. rozsudek ze dne 7. 5. 2020, č. j. 7 As 404/2019 – 66, a rozsudek ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 As 330/2020 – 80).

[32] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[33] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů jí nenáleží. Stěžovatelka (v řízení o žalobě v postavení osoby zúčastněné na řízení) se domáhala zrušení rozsudku krajského soudu, kterým bylo vyhověno žalobkyni a zrušeno rozhodnutí žalovaného. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že v řízení o kasační stížnosti stojí stěžovatelka na straně žalovaného, proti žalobkyni. Řízení o kasační stížnosti je řízením kontradiktorním a žádný z účastníků tak logicky nemůže být „procesně indiferentní“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009 – 242, č. 2020/2010 Sb. NSS).

[34] Zamítnutí kasační stížnosti je nutné považovat za procesní úspěch žalobkyně, které proto svědčí vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, jež důvodně vynaložila (shodně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2023, č. j. 1 As 234/2022 – 51).

[35] Výše náhrady nákladů řízení přiznaná žalobkyni je představována náklady na její právní zastoupení. Pro určení výše těchto nákladů se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobkyně učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky. Za tento úkon mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu, tedy částka 3 100 Kč. Dále mu náleží paušální náhrada hotových výdajů na jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Žalobkyně v řízení uplatňovala také náklady na úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, tedy porada s klientem přesahující jednu hodinu. Ve svém vyjádření žalobkyně uvedla, že se mělo jednat o „poradu před podáním kasační stížnosti“. Nejvyšší správní soud uvádí, že uskutečnění tohoto úkonu právní služby nevyplývá ze soudního spisu. Žalobkyně kasační stížnost nepodávala a není tedy zřejmé, čeho se měla porada týkat. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tyto náklady za účelně vynaložené a z tohoto důvodu jejich náhradu žalobkyni nepřiznal. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 714 Kč,

tj. 21 % z částky 3 400 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem je tedy stěžovatelka povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II. tohoto rozsudku).

[36] Žalovaný v řízení o kasační stížnosti vystupoval na téže straně jako procesně neúspěšná stěžovatelka. Z tohoto pohledu byl žalovaný rovněž procesně neúspěšný a právo na náhradu nákladů mu nenáleží (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. dubna 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu